

Republika Hrvatska
Općinski sud u Koprivnici
Koprivnica, Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: P-347/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Koprivnici po sutkinji Dragi Parag kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja Evačić Potjeha, Gorička 112, Koprivnica, OIB: 19310992862, zastupanog po punomoćnicima mr. sc. Dušanki Kuharić, Dejanu Kuhariću i Meliti Kuharić, odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda mr. sc. Dušanka Kuharić, Dejan Kuharić i Melita Kuharić, Vladimira Nazora 1, Ludbreg, Pisarnica Koprivnica, Florijanski trg 12, Koprivnica, protiv tuženika Privredne banke d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, zastupana po pun. odv. Andreji Šeša iz Zagreba, radi utvrđenja isplate, nakon održane glavne i javne rasprave dana 09. listopada 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, na održanoj raspravi radi objave i uručenja presude dana 28. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti punomoćnika tuženika, temeljem odredbe čl. 335. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – dalje u tekstu ZPP),

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 1. ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj: 9013777660 od 16. lipnja 2008. sklopljenoga između tužitelja Evačić Potjeha, Gorička 112, Koprivnica, OIB: 19310992862 i tuženika Privredne banke d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 u dijelu u kojem glasi: „Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 3,000% od iznosa kredita plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“ te navedena ugovorna odredba ne proizvode pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 da isplati tužitelju Evačić Potjehu, Gorička 112, Koprivnica, OIB: 19310992862, iznos od 180,00 eura sa zateznom kamatom tekućom od 17. lipnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 01. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za

referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do plaćanja, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti ove presude.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 da tužitelju Evačić Potjehu, Gorička 112, Koprivnica, OIB: 19310992862, naknadi trošak ovoga parničnog postupka u iznosu od 326,25 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana objave ove presude tj. od 28. listopada 2026., po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti ove presude.

Obrazloženje

1. Tužitelj Potjeh Evačić u tužbi navodi da su stranke sklopile su 16. lipnja 2008. Ugovor o brzom gotovinskom kreditu broj: 9013777660, na iznos od 6.000,00 eura, po kamatnoj stopi od 10,48 % godišnje.

Člankom 1. predmetnog Ugovora o brzom gotovinskom kreditu ugovorena je naknada od 3,000 % od iznosa kredita, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke.

1.1. Da je predmetnim Ugovorom o brzom gotovinskom kreditu ugovorena naknada od 3,000 % od iznosa kredita, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke. Tužitelj mora istaknuti kako je takva ugovorna odredba ništetna, a s obzirom kako u ugovoru, kao ni tijekom ugovaranja nije navedeno i pojašnjeno na što se konkretno takva naknada odnosi, a presudama Suda Europske unije poslovni broj: C-84/19. i poslovni broj: C- 224/19. utvrđeno je da su takvi troškovi nepošteni, jer nije navedeno za koju konkretnu svrhu su naplaćeni te su neproporcionalni iznosu kredita i konkretnoj usluzi kod ugovaranja kredita. Ta ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita ništetna je iz razloga jer je to odredba o kojoj se nije pregovaralo, koja je ponuđena potrošaču po principu uzmi ili ostavi i koja je uzrokovala neravnotežu prava i obveza na štetu potrošača, te je presudama Suda Europske unije poslovni broj: C-84/19. i poslovni broj: C-224/19. utvrđeno da je takva ugovorna odredba nepoštena ako nije ugovoreno za koju konkretnu svrhu je

naplaćena te ako je neproporcionalna kreditu i uslugama za koje se naplaćuje. Budući da nikakve posebne usluge u biti i ne postoje, nego banka općenito ima službenike za ugovaranje kredita na redovnim plaćama koji redovno rade u bankama, onda je očigledno dane postoji nikakav posebni trošak obrade kredita. Zbog svih tih razloga ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita nepoštena je i time ništetna ugovorna odredba.

1.2. Na pravni odnos stranaka se primjenjuju odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.96/2003), dalje ZZP, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu.

1.3. Nije sporno da je tuženik sastavio Ugovor o kreditu na standardiziranom, unaprijed pripremljenom obrascu, te ga je tužitelj dobio tek kada ga je trebao potpisati, kao i da tom prilikom nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama Ugovora, niti je tužitelj mogao utjecati na odredbu o visini naknade budući da je ista bila određena jednostranom odlukom tuženika.

1.4. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. U čl. 59. ZZP propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

1.5. U čl. 81. st. 1. ZZP, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

1.6. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05., 41/08., 125/15., 29/18., 162/21., 114/2022., 156/22. nastavno ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor

poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

1.7. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama ugovora. Isto tako u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva i zašto je određena baš u visini 3,000 % od ukupnog iznosa kredita.

1.8. Sporna ugovorna odredba, je samo naizgled jasna i razumljiva, u smislu obveze tužitelja na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, te je ta odredba samo naizgled jasno određena i u dijelu visine te naknade, jer je u istoj navedeno da naknada iznosi 3,000 % od iznosa kredita.

1.9. Prema mišljenju tužitelja sporna odredba nije u cijelosti jasna, jer nije jasno i određeno navedeno na što se ti troškovi odnose, a nelogično je i da njihova visina ovisi o visini iznosa kredita, jer ista nije od utjecaja na sve one troškove koje navodi tuženik, slijedom čega se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a kojom je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u nerazmjerno visokom iznosu od Slijedom navedenog, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je nametnula obvezu tužitelju kao potrošaču plaćanja neobrazložene naknade u iznosu koji svakako ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima koji su mogli nastati prilikom obrade kredita, koja odredba je stoga prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, pa je ista ništetna. Tužitelju je predmetna naknada za obradu kredita od 3.000 % od iznosa kredita, naplaćena 16. lipnja 2028. u iznosu od današnjih 180,00 eura, a kako to proizlazi iz ugovora o brzom gotovinskom kreditu, potvrda o korištenju kredita, otplatna tablica s prikazom efektivne kamatne stope. S druge strane, tuženik je bez osnove stekao utuženi novčani iznos.

1.10. Kako je tuženik nepošteni stjecatelj, stoga je uz sam utuženi iznos od 180,00 eura dužan tužitelju platiti i zateznu kamatu, sve sukladno odredbi članka Odredba članka 1115. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05., 41/08., 125/15., 29/18., 162/21., 114/2022., 156/22. nastavno ZOO) koja propisuje da „Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.“.

1.11. Slijedom toga tužitelj predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti uz naknadu parničnih troškova.

2. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je tko je sklopio predmetni Ugovor o kreditu, ali ne i u koju svrhu. Slijedom navedenog, nije moguće utvrditi je li ta osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo

okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevolumno potpisao.

2.1. Da je u ovom konkretnom slučaju riječ o nenamjenskom kreditu, dakle kreditu čiju namjenu ne znamo te tužitelj nije dokazao da je isti podignut u potrošačke svrhe, stoga se predlaže pozvati tužitelja na dostavu dokaza na što su novčana sredstva iz kredita potrošena, te se poziva na presudu VSRH Rev x 183/2011-2.

2.2. Uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 16.06.2008. potraživanje iz tužbe neminovno je obuhvaćeno zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Čak i presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „...stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi resitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijekom zastarivanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“ „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare resitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“ Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost.

2.3. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da

ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP.

2.4. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivno pravnim propisima.

2.5. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti.

2.6. Ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 96. ZZP).

2.10. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva, štoviše, ista je i posebno istaknuta i to sa uvećanim fontom u predmetnom ugovoru. Navedena odredba dakle, jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Štoviše, iznos naknade je naveden u točnom, odnosno apsolutnom iznosu. Dakle, tužitelj ne može tvrditi kako nije bio upoznat s predmetnom odredbom ili da mu ista nije bila jasna.

2.7. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 99. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 96. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 99. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i

poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti:

- nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;
- a koja neravnoteža mora biti značajna.

2.8. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

2.9. Tuženik u odgovoru na tužbi navodi da prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 96.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu.

2.10. Tuženik se poziva na odredbu članka 74. st.1. ZZP-a kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju. Tuženik je navedenu zakonsku odredbu u Ugovoru o kreditu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom.

Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u.

U konkretnom slučaju radi se o proizvodu (kreditu) koji je tužitelju odobren od strane tuženika na njegov zahtjev. Dakle tužitelj je zatražio kredit, isti mu je odobren uz predočavanje uvjeta koje je on svjesno prihvatio i očiti nije tražio da se mijenjaju. Uzmimo da Ugovor jest sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivno pravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužitelju.

2.11. Također, tuženik upućuje na činjenicu da visina naknade u iznosu od 180,00 EUR, pod pretpostavkom da je ista uopće plaćena, nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora.

2.12. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom pa bi onda posljedično izostalo i pravo tužitelja na restituciju.

2.13. Ukoliko bi sud ipak našao osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ističe kako je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. U skladu s navedenim je i pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH (1/04, 5. ožujka 2004.g.): „Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“

2.14. Slijedom naprijed navedenoga tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

3. Sud je u svrhu dokaza pročitao tužbu, ugovor o brzom gotovinskom kreditu br. 9013777660, zadužnica, potvrda o korištenju kredita, otplatna tablica s prikazom efektivne kamatne stope, saslušan je tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja, odgovor na tužbu, Uvid u presudu VSRH Rev x 183/2011-2, pravno mišljenje dr. sc. Maganić i dr. sc. Baretić, podnesci stranaka.

4. Analizirajući provedene dokaze i to svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, valjalo je presuditi kao u izreci presude.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti Ugovorne odredbe o plaćanju troškova za obradu kredita.

6. Prema odredbi čl. 322. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18-dalje ZOO) Ugovor koji je protivan Ustavu RH, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako Zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

7. Među strankama nije sporno postojanje Ugovor o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) broj: 9013777660 od 16. lipnja 2008. temeljem kojeg je tuženik odobrio i isplatio tužitelju kredit u iznosu 6.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za eur tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Ugovoren je rok za vraćanje kredita, fiksna kamatna stopa od 10,480% godišnje (dekurzivni komforni račun) i efektivna kamatna stopa iznosi 11,560% godišnje (čl. 1. Ugovora). Rok otplate 84 rate.

8. Nesporno je između stranaka da su stranke Ugovorile naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u jednokratnom iznosu od 3,000% koji je dužan platiti od iznosa kredita plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita (čl.1.).

Uvidom u otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope na dan 16. lipnja 2008. (list 10) tužitelja, utvrđeno je da prema Ugovoru o kreditu br. 9013777660 od 16. lipnja

2008. godine na dan 31. srpnja 2008. godine utvrđen je postotak naknade od 3%, iznos naknade 180,00 EUR.

9. Nesporno je da visina potraživanja tužitelja nije sporna, s toga sud nije proveo financijsko knjigovodstveno vještačenje budući da su stranke učinile nespornim na održanom ročištu glavne rasprave dana 09. listopada 2026. godine u iznosu od 173,08 EUR.

10. U ovome postupku je sporo da li je odredba čl. 1. Ugovora o kreditu nepoštena i kao takva ništetna i to u dijelu u kojem glasi: „Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 3,000% od iznosa kredita plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“ te da li je tuženik dužan tužitelju vratiti iznos od 173,08 EUR s osnova nepoštenih Ugovornih odredbi i da li je nastupila zastara potraživanja tih iznosa.

11. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je bio klijent tuženika prije 16. lipnja 2008. kada je kod istog zaključio Ugovor o brzom gotovinskom kreditu. Sud doznaje da je kredit realiziran na iznos od 6.000,00 EUR i to iz razloga jer je banka davala svojim klijentima ekskluzivni kredit za koji nije bila potrebna dokumentacija i njemu je to osobno odgovaralo dok u drugoj vrsti kredita je trebalo više priložiti dokumenata. Novac da mu je bio potreban za stolariju, žbuku, za adaptaciju dijela roditeljske kuće u kojoj je živio u vrijeme realizacije kredita i u kojoj živi u vrijeme svog iskaza dana 09. listopada 2026. godine. U toj kući u koju je novac utrošen za adaptaciju proizlazi da tužitelj nije bio vlasnik obrta niti trgovačkog društva odnosno nije se obavljala nikakva poslovna djelatnost, a njegovi roditelji također nisu bili vlasnici nekog obrta. Također kuća nije dana niti u najam.

Što se tiče naknade od 180,00 EUR iz njegova iskaza proizlazi da nije mogao razgovarati o visini naknade već je na istu pristao i dočekala ga je ta visina naknade. Ugovor predmetni da je sastavio njegov bankar, nije mogao utjecati na uvjete Ugovora iz razloga što je bilo pitanje uzmi ili ostavi. Pristao je na sve odredbe jer drugačije nije mogao realizirati kredit koji mu je bio potreban. Da mu je objašnjena ta naknada vjerojatno da ne bi sklopio Ugovor. Tužitelj je doznao da je ništetna Ugovorna odredba negdje prije 3-4 godine kada je Udruga franak u hrvatskom društvu to pitanje pokrenula. Kredit je otplaćen u cijelosti, a banka je svoje potraživanje osigurala na način da je moralo dati zadužnicu. Ne osporava činjenicu da je Ugovor pročitao te ponovno navodi da nije mogao utjecati na sadržaj već gotovog Ugovora.

12. Odredba članka 3. točka 9. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, dalje u tekstu: ZZP) određuje da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

13. Sud je prihvatio iskaz tužitelja da je kao fizička osoba sklopio Ugovor o brzom gotovinskom kreditu (uz zadužnicu) od 16. lipnja 2008. time da je isti kredit realiziran za renoviranje stambenog dijela kuće, a u toj kući tužitelji danas živi, a nije se obavljala nikakva poslovna djelatnost niti je ista dana u najam, tužitelj je po zanimanju tehničar za elektroniku i radi u Belupu d.d. Koprivnica cijelo vrijeme.

14. Ovaj sud utvrđuje da se radi o potrošačkom Ugovoru, dok tuženik nije dokazao niti je priložio dokaze koji bi govorili suprotno odnosno nije dokazao da bi tužitelj sklopio Ugovor u okviru svoje djelatnosti odnosno da nema status potrošača.

15. Odredbom č. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 97/07) uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim Ugovorima.

16. U čl. 97. ZPP-a (NN 79/07) određuje pojedine Ugovorne odredbe koje se mogu smatrati nepoštenim.

17. Odredbom č. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 97/07 Zakona o zaštiti potrošača) uređuju pitanje nepoštenih odredbi u potrošačkim Ugovorima, kojima je propisano da se Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama Ugovornih strana na štetu potrošača.

18. Smatra se da se u pojedinoj Ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi u naprijed formuliranog standardnog Ugovora trgovca (čl. 96. st. 2. Zakona o zaštiti potrošača)

19. Prema odredbi čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da je nepoštena Ugovorna odredba ništeta.

20. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 EEZ od 05. travnja 1993. Ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštena, ako u suprotnosti s uvjetom u dobroj vjeri na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašli iz Ugovora. Prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju Ugovora u kojem su potrošaču sve određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

21. Sukladno odredbi čl. 269. ZOO-a, činidba kao objekt Ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Činidba je određiva ako Ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da je odredi čl. 272. ZOO-a, dok je čl. 270 st. 1. ZOO-a propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštene, neodređena ili neodrediva Ugovor je ništeta.

22. Predmetni ugovor o kreditu valja sagledati i u smislu Općih uvjeta ugovora kredita kako je to određeno čl. 295. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08 i 125/11-dalje ZOO-a), jer se radi o ugovorima unaprijed sastavljenim za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) predlaže drugoj ugovornoj strani ugovor po principu uzmi ili ostavi. Tužitelj sve da mu je i bila pružena prilika da išta kaže o predmetnom ugovoru ne bi mogao postići da se bilo što u predmetnom ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ili adhezijski ugovori, a takvi ugovori su ništetni ukoliko su sastavljeni suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzrokuju očiglednu

neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavanja postizanja svrhe sklopljenog ugovora.

23. Stoga je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao i ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita sadržanim u čl. 1. Ugovora o kreditu od 16. lipnja 2008. godine na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem, a tuženik suprotno sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a nije dokazao.

24. S obzirom da je iz provedenih dokaza utvrđeno kako stranke nisu posebno pojedinačno pregovarale o spornoj ugovornoj odredbi čl. 1. Ugovora, koji glasi " „Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 3,000% od iznosa kredita plativo u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“" jer je ta odredba bila unaprijed formulirana standardnim ugovorom tuženika sporna ugovorna odredba prouzročila je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je stoga ova odredba neodređena ili neodrediva, te posljedično ništetna sukladno odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a.

25. Prilikom odlučivanja ovaj je sud imao u vidu mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024. u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog Ugovora kojom se Ugovara naknada za obradu kredita uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatno neravnotežu u pravima i obvezama Ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti) u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZPP, ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet Ugovora sve okolnosti prije i prilikom sklapanja Ugovora te ostale Ugovorne odredbe sve u smislu odredbe čl. 96. st. 1. ZPP-a u svezi odredbe čl. 83. i 85. ZPP.

26. Radi navedenog sud je utvrdio nišetnom predmetne Ugovorne odredbe iz dijela čl. 1. Ugovora o brzom gotovinskom kreditu br. 9013777660 od 16. lipnja 2008. godine, a koja se odnosi za obradu kredita jer tuženik nije jasno obrazložio svrhu tih naknada i koji će troškovi biti njima podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani.

27. Tuženik je istakao prigovor zastare.

28. Prigovor zastare nije osnovan, jer se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem nišetne odredbe ugovora, a kojem prethodi utvrđenje nišetnosti sporne odredbe ugovora, radi čega zastara još nije niti počela teći. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju nišetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO, dok se pravo na

isticanje ništetnosti ne gasi, sukladno čl. 328. ZOO. Dakle, iako je od dana plaćanja predmetnog iznosa naknade do dana podnošenja tužbe proteklo više od pet godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud spornu odredbu prijepornog Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i za odobravanje kredita, utvrdi ništetnom, pa njegovo potraživanje nije zastarjelo. Takvo pravno shvaćanje je zauzeto na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 30. siječnja 2020., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva, koji je posrijedi u ovom postupku, zastarijevanje počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužitelja usmjerene na povrat isplaćenog iznosa ne počinje teći sve do pravomoćnosti ove odluke.

29. Prema tome zastara u ovome konkretnom slučaju počinje teći tek od presuđenja.

30. Sud je usvojio tužbeni zahtjev tužitelja kojim je naloženo tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 173,08 EUR, s osnova ništetne Ugovorene obveze na ime naknade plaćanja za obradu kredita, sa zakonskom zateznom kamatom od 17. lipnja 2008. godine, do plaćanja, u smislu odredbe čl. 323. st.1. te čl. 1111., 1115. i 29. ZOO-a.

31. Stranke su zatražile naknadu parničnih troškova.

32. Sud o troškovima 173,08 EUR tužitelja odlučio je u smislu odredbe 154. st. 1. i 155. ZPP-a. sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23 -dalje Tbr.), zastupanje na raspravi 24. rujna 2026. u iznosu od 50,00 eura, (Tbr. 7. točka 1.), sastav podneska od 29. rujna 2026. u iznosu od 50,00 eura, (Tbr. 8. točka 1.), zastupanje na raspravi 09. listopada 2026. u iznosu od 50,00 eura, (Tbr. 7. točka 1.), pristup na ročište za objavu i uručenje presude u iznosu od 25,00 eura, (Tbr. 9. točka 3), ukupno: 225,00 eura, -25% PDV-a u iznosu od 56,25 eura, sudska pristojba na tužbu u iznosu od 15,00 eura, sudska pristojba na presudu u iznosu od 30,00 eura, sveukupno: 326,25 eura.

33. Na dosuđeni iznos troškova od 326,25 EUR, tužitelju pripada i zakonska zatezna kamata od dana presuđenja tj. od 28. listopada 2026. godine pa do isplate (čl. 30. Ovršni zakon (Narodne novine 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22). i čl. 29. Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22).

34. Temeljem navedenog valjalo je presuditi kao u izreci presude.

Koprivnici, 28. listopada 2026. godine.

Sutkinja
Draga Parag

Dokument je elektronički potpisan:
Draga Parag

Vrijeme potpisivanja:
28-10-2026
14:04:16

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U KOPRIVNICI
2.5.4.97=#0C1156415448522D3638353136393338393735
OU=Signature
S=Parag
G=Draga
CN=Draga Parag

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude. Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Dostaviti:

- 1.Odvjetnik Dejan Kuharić iz Koprivnice
- 2.Odvjetnica Andreja Šeša iz Zagreba

Broj zapisa: **9-3088f-52a5e**

Kontrolni broj: **002ec-dd28e-baf24**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Draga Parag, O=OPĆINSKI SUD U KOPRIVNICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Koprivnici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.